

SJEĆANJA NA NEPOZNATO

U radu *I long for a place I don't know* Ana Domljan stvara fiktivnu arhivu kroz koju istražuje emocionalne prostore sjećanja i imaginacije. Korištenjem predmeta, zvuka, videa i cijanotipije, umjetnica evocira fragmente prostora i vremena, gradeći atmosferu nostalgije i čežnje za mjestom koje nikada nije postojalo, ali se kroz sjećanja i osjećaje čini stvarnim. Svaki artefakt postaje nositelj nostalgije, simbolizirajući pokušaj bilježenja neuhvatljivog – mjesta koje postoji između stvarnog i imaginarnog, prošlosti i sadašnjosti.

Kako u svome djelu *Poetika prostora* piše francuski fenomenolog Gaston Bachelard, prostor nije samo fizičko okruženje, već se oblikuje kroz sjećanja, snove i imaginaciju, pri čemu se intimni prostori kroz emotivnu projekciju pretvaraju u utočišta mašte i nostalgije. U radu Ane Domljan predmeti postaju

tragovi tih emotivnih projekcija – svaki od njih nosi sa sobom uspomene na nepoznat prostor, mjesto koje je istovremeno stvarno i imaginarno.

Predmeti, specifično odabrani jer na većini njih možemo vidjeti promjenu izvornog oblika djelovanjem mora i protokom vremena, evociraju osjećaje nostalgije i imaginacije, funkcionirajući kao tragovi sjećanja na nepoznate prostore – mjesta koja istovremeno postoje i ne postoje, nalik utočištima mašte o kojima piše Bachelard. Iako su izloženi predmeti prošli različite putove, zadržali su tragove svog izvornog oblika, stvarajući tako prijelaz između stvarnog i zamišljenog, pronađenog i izgubljenog, prošlog i sadašnjeg.

Zvukovi i slike koje prate izložene predmete služe kao most između svijesti gledatelja i njihovih vlastitih emotivnih prostora. Kroz zvučne pejzaže poput šuma ili valova, rad budi osjećaje nostalgije, samoće i mira – osjećaja koji nastaju u intimnim prostorima mašte, gdje se prostor ispunjava vlastitim značenjima. Ovi ambijentalni zvukovi stvaraju atmosferu koja nije samo emotivni odraz prostora, već poziv na introspekciju i ponovno otkrivanje osobnih čežnji. Zvuk i video postaju vodiči kroz imaginarne prostore nostalgije, stvarajući prostor u kojem se

susreću mirnoća i melankolija, osjećaj mira istovremen s tugom zbog onoga što je izvan dosega.

Način na koji su prikupljeni predmeti izloženi imitira muzejski pristup izlaganju arheoloških artefakata te evocira ideju o prostoru kao prostoru memorije. Predmeti se tako preobražavaju u suvenire prošlih osjećaja, pozivajući gledatelje da prepoznaju i svoja vlastita sjećanja na izgubljena ili nepoznata mjesta.

Uz objekte, zvuk i video, važan element rada čini i cijanotipija velikog formata, koja dodatno naglašava temu prisjećanja i otisaka prošlog u sadašnjem. Plavetnilo cijanotipije, kao trag svjetlosti i vremena, postaje vizualni pandan melankoličnoj atmosferi rada, stvarajući slojevit dijalog između materijalnog i efemernog.

Kroz istraživanje granica između stvarnog i imaginarnog te fokusiranje na osobni osjećaj nostalgije i čežnje za nečim što je oduvijek bilo, ali nikada nije postojalo, rad *I long for a place I don't know* istovremeno je introspektivan dijalog i univerzalan komentar o ljudskoj težnji za utjehom u neuhvatljivim prostorima sjećanja i imaginacije.

Iva Jurić

MEMORIES OF THE UNKNOWN

In her work *I long for a place I don't know*, Ana Domljan creates a fictional archive through which she explores the emotional landscapes of memory and imagination. Using objects, sound, video, and cyanotype, the artist evokes fragments of space and time, creating an atmosphere imbued with nostalgia and a yearning for a place that has never existed—yet, through memory and emotion, feels tangibly real. Each artefact becomes a vessel of nostalgia, symbolizing an attempt to capture the elusive—a place that exists between the real and the imagined, the past and the present.

As the French phenomenologist Gaston Bachelard writes in his work *The Poetics of Space*, space is not merely a physical environment but is shaped through memories, reverie and imagination. Through emotional projection, intimate spaces are transformed into sanctuaries of nostalgia and creativity. In Ana Domljan's work, objects become traces of such emotional projections—each one imbued with the memory of an unknown space, a place that is both real and imaginary.

The objects, carefully selected for their transformation by the sea and the passage of time, evoke feelings of nostalgia and imagination, becoming traces of memories from unknown spaces—places that exist and do not exist simultaneously, much like the sanctuaries of imagination Bachelard describes. Though each object has followed its own journey, it still bears remnants of its original form, creating a transition between the real and the imagined, the found and the lost, the past and the present.

The sounds and images accompanying the exhibited objects act as a bridge between the viewer's consciousness and their emotional landscapes. Through soundscapes such as forests or waves, the

work evokes feelings of nostalgia, solitude and serenity – feelings that arise in intimate spaces of imagination, where space is filled with its own meanings. These ambient sounds create an atmosphere that is not only an emotional reflection of the space but an invitation to introspection and rediscovery of personal longings. Sound and video become guides through imaginary landscapes of nostalgia, creating a space where tranquillity and melancholy meet, a sense of peace that coexists with sadness for what is unattainable.

The way in which the collected objects are exhibited mimics the museological approach to archaeological artefacts, evoking the idea of space as a repository of memory. Thus, the objects become souvenirs of past feelings, inviting viewers to recognize their own memories of lost or unknown places.

In addition to objects, sound and video, an important element of the work is the large-format cyanotype, which further emphasizes the theme of remembering and imprinting the past upon the present. The blue hues of the cyanotype, as a trace of light and time, become a visual counterpart to the melancholic atmosphere of the work, creating a layered dialogue between the material and the ephemeral.

By exploring the boundaries between the real and the imagined and focusing on the personal feeling of nostalgia and longing for something that has always been, yet never existed, the work *I long for a place I don't know* becomes both an introspective dialogue and a universal commentary on the human aspiration for solace in the elusive landscapes of memory and imagination.

Iva Jurić

IMPRESUM / IMPRESSUM

Nakladnik / Publisher: Hrvatsko društvo likovnih umjetnika / Croatian Association of Fine Artists, Trg žrtava fašizma 16, 10 000 Zagreb, hdlu@hdlu.hr, www.hdlu.hr

Za nakladnika / For the publisher: Tomislav Buntak, predsjednik / president
Ravnateljica / Director: Ivana Andabaka

Upravni odbor HDLU / Croatian Association of Artists Board:

Tomislav Buntak (predsjednik / President), Josip Zanki (potpredsjednik / Vice president), Ida Blažičko (potpredsjednica / Vice president), Fedor Fischer, Vida Meić, Romana Nikolić, Tomislav Hršak

Voditeljica galerije / Gallery coordinator: Mihaela Zajec

Umjetnički savjet Galerije Karas / Karas Gallery

Advisory Board: Željko Beljan, Tomislav Hršak, Mihaela Zajec, Vida Meić, Josip Zanki

Urednica kataloga / Catalogue Editor: Mihaela Zajec

Predgovor / Preface: Iva Jurić

Prijevod i lektura / Translation and proof-reading: Zana Šaškin

Grafičko oblikovanje kataloga / Catalogue Design: Duje Medić

Tisak / Printed by: Ispis d.o.o.

Naklada / Edition: 100

Ravno vrijeme galerije Karas: srijeda, četvrtak, petak 16 - 20h |
utorak, subota 10 - 15h | nedjeljom i ponedjeljkom zatvoreno.
Working hours Gallery Karas: Wednesday, Thursday 4pm - 8pm |
Tuesday, Saturday 10am - 1pm | On Sundays and Mondays closed.

GALERIJA KARAS
Ulica kralja Zvonimira 58, Zagreb

ANA DOMLIJAN I LONG FOR A PLACE I DON'T KNOW

18.2. — 7.3.
2025.

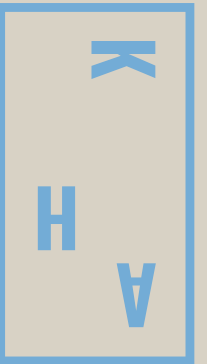
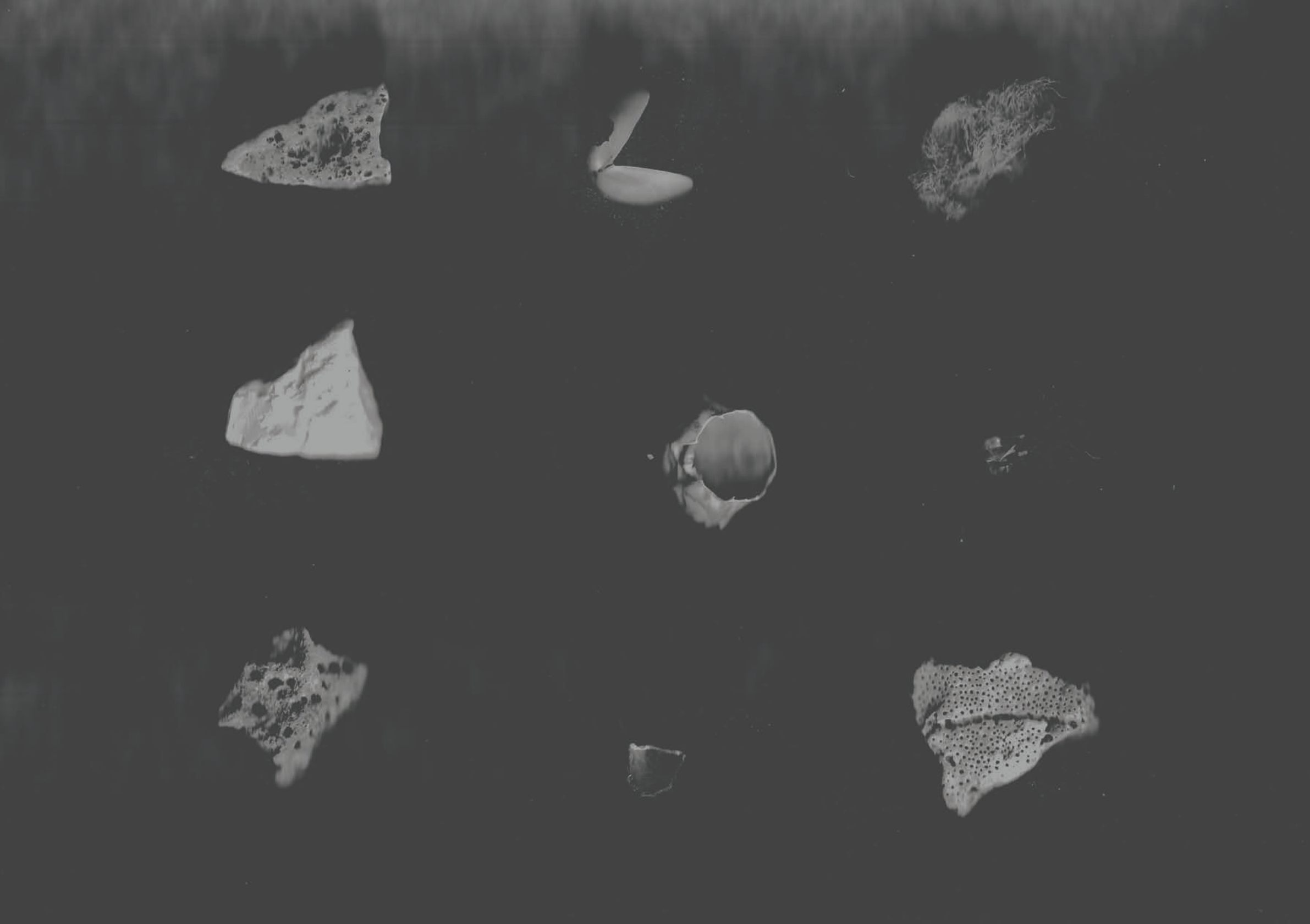
Organizator / Organizer: potporu / Supported by:

HRVATSKO
DRUŠTVO
LIKOVNIH
UMJETNIKA

www.karasarthub.eu/

ANA DOMLJAN (1997.) završila je Školu primijenjene umjetnosti i dizajna u Zagrebu gdje je stekla titulu fotografskog dizajnera. Po završetku srednje škole svoje obrazovanje nastavlja na Akademiji likovne umjetnosti u Zagrebu, smjer Animirani film i novi mediji. Izlagala je na više grupnih izložbi u Hrvatskoj. U svojem radu teži jednostavnosti koju komunicira kroz različite medije a najviše ju istražuje kroz video. Magistrirala je 2021. godine s diplomskim radom pod nazivom 'Bez simbolike' pod mentorstvom Ane Hušman.

ANA DOMLJAN (b. 1997) completed her secondary education at the School of Applied Arts and Design in Zagreb, earning the title Photographic Designer. She then pursued further studies at the Academy of Fine Arts in Zagreb, majoring in Animated Film and New Media. Her work has been featured in several group exhibitions in Croatia. In her work, she strives for simplicity, which she communicates through various media, with a particular focus on video. In 2021, she earned her Master's degree under the mentorship of Ana Hušman, presenting a thesis titled "Without Symbolism".